

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/570/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210878
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210878.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/262/2012-163 zo dňa 7. júla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobný návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaviazať odporcu na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 605,- eur. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Nárok navrhovateľa posudzoval prvostupňový súd v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 5 ods. 1, § 9 ods. 2, § 9 ods. 4, § 15 ods.1, § 16 ods. 2, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, účinného do 01.01.2013.

Postupujúc podľa označenej právnej úpravy okresný súd žalobu zamietol pre neunesenie navrhovateľovho dôkazného bremena.

Prvostupňový súd v prvom rade skúmal splnenie základného predpokladu uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na súde, ktorým je v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení predbežné prerokovanie nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného podanej na príslušnom orgáne, ktorým je v súdenom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR. Navrhovateľ tvrdil, že tento zákonný postup dodržal písomnou žiadosťou, potvrdenie o prijatí ktorej odporcom je založené v spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci vedenej voči G. E..

Ako právny základ žalovaného nároku navrhovateľ podľa okresného súdu uvádza nesprávny úradný postup Okresného súdu Liptovský Mikuláš pri vydávaní poverenia v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 17713/2010. Na margo označenia exekučného spisu okresný súd dodal, že ak navrhovateľovi nebola zrejmá súdna spisová značka exekučného konania (ktorú mohol zistiť pri riadnej súčinnosti so súdnym exekútorom, ktorého sám požiadal o vymożenie svojej pohľadávky), nič mu nebránilo exekučnú vec bližšie identifikovať minimálne menom a sídlom súdneho exekútora

a označením povinnej, nevzbudzujúcim pochybnosti o jej totožnosti (na strane 2 žaloby navrhovateľ uvádza jej dátum narodenia XX.XX.XXXX, na strane 7 jej správny dátum narodenia V.). Avšak vtedajšiemu právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo podľa prvostupňového súdu doručené uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 06.05.2011, takže navrhovateľ mal možnosť pri riadnej komunikácii so svojim vtedajším právnym zástupcom spisovú značku súdneho konania zistiť. Podľa okresného súdu navrhovateľ tvrdí, že k povereniu súdneho exekútora došlo dňa 07.09.2011, v omeškaní dlhšom viac ako 11 mesiacov. Pre úplné posúdenie včasnosti udelenia poverenia však navrhovateľ opomenul uviesť ďalšie rozhodujúce skutočnosti. Podľa okresného súdu z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 10Er/40/2011 je zrejmé, že dňa 17.01.2011 bola okresnému súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo vyplýva z prezenčnej súdnej pečiatky aj z elektronického potvrdenia prijatia návrhu zo 17.01.2011 o 10.04 hod. žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti povinnej I. C., nar. XX.XX.XXXX pre vymoženie 45,13 eur s príslušenstvom na základe návrhu z 02.12.2010, ktorý bol k tejto žiadosti pripojený. Ďalej konštatoval, že ako exekučný titul je označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., IČO: 35 922 761, Bratislava z 26.10.2010, sp. zn. SR 10095/10, právoplatný 15.11.2010 a vykonateľný 18.11.2010 a z textu tohto exekučného titulu vyplýva, že ide o vymoženie zmenkovej pohľadávky z blankozmenky vystavenej odporkyňou M. C. dňa 29.01.2010 pre zabezpečenie záväzku z bližšie neuvedenej zmluvy o úvere. Tiež konštatoval, že exekučný súd písomným podaním z 24.01.2011 požiadal Stály rozhodcovský súd Bratislava o zapožičanie spisu sp. zn. SR 10095/10 a doručeníek preukazujúcich doručenie rozhodcovského rozsudku z 26.10.2010 povinnej; dožiadaný orgán písomnosťou z 31.01.2011 požiadal o predĺženie lehoty na splnenie povinnosti o 30 dní. Podľa okresného súdu dňa 18.02.2011 rozhodcovský súd exekučnému súdu oznámil, že požadované písomnosti zasiela v prílohe na CD nosiči, pričom uzneseniami č. k. 10Er/40/2011-18 z 27.04.2011, právoplatným 24.05.2011 a č. k. 10Er/40/2011-25 z 13.07.2011, právoplatným 11.08.2011 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol v časti a uznesením z 02.09.2011 č. k. 10Er/40/2011-33, právoplatným 15.10.2011, exekučné konanie čiastočne zastavil. Po takomto procesnom ustálení predmetu exekučného konania exekučný súd vydal poverenie č. 5505 031289 na vykonanie exekúcie dňa 07.09.2011. Vydanie poverenia podľa okresného súdu v uvedenom čase sa spravovalo (s ohľadom na dobu začatia exekučného konania) § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2011, ktoré ukladá súdu povinnosť do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveriť exekútora vykonaním exekúcie pod podmienkou, že nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na jej vykonanie alebo exekučného titulu so zákonom; táto lehota neplatí v prípade exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Napokon okresný súd vyhodnotil, že exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, tak 15-dňová lehota na udelenie poverenia sa na tento prípad nevzťahovala, keďže predmetné ustanovenie treba vykladať extenzívne. Okrem toho poukázal na to, že doba od doručenia žiadosti o vydanie poverenia dňa 17.01.2011 do vydania poverenia dňa 07.09.2011 vzhľadom na doručenie spisu Stáleho rozhodcovského súdu exekučnému súdu dňa 18.02.2011 a neustále procesné zmeny výšky vymáhanej pohľadávky, o ktorých bolo rozhodnuté uzneseniami zo dňa 27.04.2011, 13.07.2011 a 02.09.2011, nemožno považovať za dobu zbytočných prietahov a porušenie práva na prejednanie veci v primeranom čase.

Podľa okresného súdu, aj keď navrhovateľ nepreukázal existenciu prietahov v súdnom konaní ani nečinnosť súdu, bolo potom nadbytočné vykonávať dokazovanie vzniku škody a kauzálneho nexu. Okresný súd uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody 125,- eur či už ide o skutočnú škodu, alebo o ušlý zisk (čo nie je zo žaloby zrejmé). Navrhovateľ nepreukázal vynaloženie čiastky 70,- eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky. Rovnako netvrdil, za ktoré obdobie mali tieto náklady vzniknúť, či ide o odmenu za pracovné výkony zamestnanca, kedy a v akom rozsahu bola dojednaná a kedy bola navrhovateľom uhradená. Navrhovateľ nepreukázal, za aké obdobie a kedy vznikli náklady na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené sumou 40,- eur a na administratívne spracovanie, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. Tiež konštatoval, že v pripojenom exekučnom spise okresného súdu sp. zn. 10Er/40/2011 sa nenachádza žiadny dôkaz preukazujúci, že navrhovateľ urgoval alebo kontroloval stav konania na exekučnom súde. Pokiaľ tak robil prostredníctvom súdneho exekútora, rovnako súdu nepredložil o tom žiaden dôkaz; v súdnom exekučnom spise sa nenachádza žiadna žiadosť súdneho exekútora o oznámenie stavu exekučného konania. V tejto súvislosti okresný súd pripomenul, že navrhovateľ si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur paušálne vo všetkých súdnych konaniach bez ohľadu na tvrdenú dĺžku nečinnosti súdu. Odôvodnenie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľom je len hypotetické.

Rozhodnutie o náhrade trov konania je založené na § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. V konaní úspešný odporca nenavrhol prisúdenie náhrady trov konania.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namieta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ ďalej namieta, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím bolo porušené právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Súd ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Navrhovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za to dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil.

Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio. Navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda narastá. Tieto dôkazy nemohol navrhovateľ predložiť, pretože nebol súdom poučený a informovaný.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd v rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Namietal tiež, že navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav ekonomickej univerzity v Bratislave a z ktorého má za preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a spôsobil zníženie jeho majetku objektívne a vo výške určenej v posudku. Prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, nakoľko zo znaleckého posudku vyplýva, ktoré náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok je vypracovaný dôkladne, a to s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, a preto jeho vypracovanie trvalo viac ako rok.

Zároveň namietal k otázke návrhu na prerušenie konania, že ak bol súdu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu, bol prvostupňový súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť.

Na základe uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 6NcC/51/2013-15 zo dňa 31.01.2013, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Jana Halušková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vo veci. Nadriadený súd jasne skonštatoval, že zákonná sudkyňa vykonáva súdnictvo na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, ktorého sa dotýka namietaný nesprávny úradný postup v predmetnej veci, čo však nezakladá dôvod na pochybnosti o jej nezáujatosti.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, hoci boli splnené podmienky pre odročenie pojednávania, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, odňal mu možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Kolízia pojednávania nie je spôsobilý dôvod pre odročenie pojednávania, keď predvolanie na termín 07.07.2014 bolo doručené navrhovateľovi 19.06.2014. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo teda navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. S dostatočným časovým predstihom bolo navrhovateľovi doručené aj vyjadrenie protistrany.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Za zmätočné považuje odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa prerušenia konania a smerujúce proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým zamietol návrh vo veci samej, nakoľko návrh

na prerušenie konania síce bol predmetom rozhodovacieho procesu pred prvostupňovým súdom, ako vyplýva zo spisového materiálu avšak o tomto návrhu bolo rozhodnuté samostatným uznesením, proti ktorému podal odvolateľ samostatné odvolanie.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Er/40/2011, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia, čo malo zároveň spôsobiť vznik prieťahov v konaní.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že žiadosť o vydanie poverenia došla súdu dňa 17.01.2011, okresný súd na danú vec správne aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, keď toto ustanovenie bolo doplnené tak, že 15-dňová na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených). Hoci v tomto ustanovení rozhodcovský rozsudok za exekučný titul expressis verbis nebol ustanovený (k tomu došlo až novelou účinnou od 01.06.2011), napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku považovať aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. Súd vychádza z teleologického výkladu zákona. Vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumiejú rozhodcovské rozsudky. Zmyslom a účelom predchádzajúcej novelizácie Exekučného poriadku účinnej od 01.06.2010 (zákon č. 144/2010 Z. z.) bolo zaviesť širšiu kontrolu materiálnej a formálnej vykonateľnosti tzv. mimosúdnych exekučných titulov, ku ktorým rozhodcovský rozsudok patrí. V zmysle uvedeného výkladu sa 15-dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahovala z dôvodu, že exekučným titulom v danom prípade bol rozhodcovský rozsudok. Do úvahy preto neprichádza vznik nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty.

Hoci v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a 15-dňová lehota sa na daný prípad nevzťahovala ani na vydanie poverenia, odvolací súd má za to, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to jeho logického a gramatického výkladu vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehota v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá. Uvedené sa opiera aj o judikatúru ústavného súdu, viď uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 112/2013-17 a uznesenie II. ÚS 245/2013-17.

Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupom, spočívajúcom v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na vykonanie úkonu súdu alebo vydanie rozhodnutia.

V predmetnej veci sa rovnako možno stotožniť so záverom okresného súdu, že nedošlo k prieťahom v konaní, vychádzajúc z konštantnej judikatúry ústavného súdu.

Rozhodnutie okresného súdu, ktorým čiastočne zamietol žiadosť o vydanie poverenia, ktoré bolo vydané cca do 3 mesiacov, resp. 6 mesiacov po doručení žiadosti, možno považovať za vydané v primeranej lehote. Vzhľadom na povinnosť exekučného súdu preskúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že samotný navrhovateľ inicioval pred okresným súdom značne vysoký počet exekučných konaní, rozhodnutie súdu v lehote nepresahujúcej

dva mesiace od podania návrhu možno považovať za rozhodnutie v primeranej lehote a prieťahy konštatovať nemožno. Rovnako rozhodnutie okresného súdu, ktorým exekučné konanie zastavil v časti vymáhania 0,25 % denných zmenkových úrokov zo sumy 22,- eur od 20.11.2010 do zaplatenia a v časti vymáhania 0,25 % denných zmenkových úrokov zo sumy 78,- eur od 21.08.2010 do 19.11.2010 a vydal poverenie vo zvyšku uplatnenej pohľadávky dňa 07.09.2011 potom, ako bolo rozhodnuté o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda cca po viac ako 7 mesiacoch po doručení žiadosti, možno považovať za vydané v primeranej lehote, a to z rovnakých dôvodov, ako bolo vyššie konštatované.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ v konaní nepredložil a nenavrhol na preukázanie vzniku škody a príčinnej súvislosti žiadne relevantné dôkazy, ktoré by viedli k záveru o vzniku majetkovej škody a existencii príčinnej súvislosti, hoci pre rozhodnutie vo veci samej postačuje nesplnenie prvej podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.